

Es Ca d' Inca

Lladrarà cada diumenge mentres li donin que menjar

Redacció y Administració C. de Mallorca n.º 1.

ESPAÑA: UNA PEsSETA CUATRIMESTRE · ESTRANJER: DUES IDEM. ID
PAGO PER ADELANTAT

Motu proprio de S.S. Pío X (ACABAMENT)

XI. A resoldre el problema obrer poden contribuirhi en gran part els capitalistes y els mateixos obrers amb institucions encaminades a proporcionar oportuns ausilis a n'els necessitats y a acostar y unir tant iutimament com se puga les dues classes. Tals son les societat de socors mutuos, les de segurs privats, els Patronats per atlots y especialment les Escoles d'Arts y Oficis. (Encicl. *Rer. novar.*)

XII. A tal fi vá dirigida especialment l'Acció popular cristiana o Democracia cristiana amb ses moltes y variades institucions. Aquesta *Democracia* cristiana deu entendre-se en el sentit ja autorisadament declarat, el qual, completament divers del de la *Democracia social*, té per base els principis de la fe y de la moral catòlica, sobre tot el de no ferir de cap manera el dret inviolable de la propietat privada. (Encicl. *Graves de Communí.*)

XIII. Ademés, la Democracia cristiana no s'ha de mesclar may amb la política, ni deurá servir jamay a n'els partits ni a mires polítiques; no es aquest el seu camp: ha de realisar solament una acció benéfica a favor del poble, fundada en el dret natural y en els preceptes del Evangeli. (Encicl. *Grav. de Comm.* Instruc. de la S. C. de A. E.)

Els demócrates cristians en Italia deurán abstenirse absolutament de pendre part en cap acció política, qu'en les presents circumstancies, *per rahons d'orde altissim*, está prohibida a tot catòlich. (Instrucció citada)

XIV. Per cumplir son deber, la Democracia cristiana té l'estreta obligació de dependir de l'Autonidad Eclesiástica, rendint a n'els Bisbes y a sos representants plena sumissió y obediencia. No es zel meritori ni pietat verdadera realisar empreses bones y hermoses en sí quant no están aprobades p'el propi Pastor. (Encicl. *Graves de communi.*)

XV. A fi de que l'acció democrática cristiana tenga unidat de direcció en Italia, deurá esser dirigida per l'Obra dels Congressos y dels Comités catòlics, que durant tants anys de llohabletreball ha merescut sempre bé de l'Esglesia, y a la qual Pío IX y Lleó XIII, de Santa memoria, confiaren l'en càrrech de dirigir el moviment general catòlich, sempre baix la protecció y la guia dels Bisbes. (Encicl. *Graves de communi.*)

XVI. Els escriptors catòlics, en tot lo referent a n'els interessos relligiosos y a l'acció de l'Esglesia en la societat, deven plenament sometre son enteniment y voluntat, com els demás fiels, a los seus Prelats y a n'el Romá Pontífich. S'han de guardar sobre tot de pendre amb prevenció, en qualsevol assumpto grave, els judicis de la Cátedra Apostòlica. (Instrucció citada.)

XVII. Els escriptors demócrates cristians, com tots els escriptors catòlics, han de sometre a la previa censura del Ordinari tots els escrits referents a la Relligió, a la moral cristiana y a la ética natural, en virtut de la Constitució *Officiorum et munerum* (art. 41.) Els eclesiástichs, en virtut de la mateixa Constitució (art. 42), fins y tot publicant

escrits de caràcter merament tècnic, deven previament obtenir permís del Ordinari. (Instrucció citada.)

XVIII. Han de fer ademés tots els esforços y tots els sacrificis perque reyni entre ells la caritat y la concordia, evitant tota casta d'injuries y de frases molestes. Quan surtin motius de discusió, abans de publica cosa alguna en els periòdichs, acudirán a l'autoritat eclesiástica, y aquesta provehirá segons justicia. Una volta resolt el cas, obehirán desseguida, sense anar de més rahons y sense publicar ses queixes, pero se pòt recorre en deguda forma y quan el cas ho demane, a l'autoritat superior. (Instruc. citada.)

XIX. Finalment, els escriptors catòlics, al patrocinar la causa dels proletaris y dels pobres, s'abstindrán d'emplear un llenguatge que puga inspirar al poble malevolença a les classes superiors de la societat. No parlarán de rescabaments ni de justicia, essent així que se tracta de simple caritat, com queda esplicat més amunt. Recordin que Jesucrist volgué unir a tots els homos amb le vincle del amor mútu, qu'es perfecció de la justicia y que importa l'obligació de procurar el bé d'uns y altres. (Instruc. citada.)

Les anteriors regles fonamentals Nos, *motu proprio* y amb plê coneixement, les renovam amb totes ses parts amb Nostra Autoritat Apostòlica, y ordenam que sían trameses a tots els Comités; Circols y Unions Catòliques de qualsevol naturalesa y forma. Aquestes societat les fixarán en los seus domicilis y les llegirán sovint en ses reunions.

Es Ca d' Inca
 Sr. D. Ramón Soler de la Plana
 Palma
 7 cent. de peseta
 1904

Ordenam també que'ls periòdics catòlics les publiquin enteres, declarant observarles, y que les guardin en efecte religiosament; y, de lo contrari, que sian severament amonestats, y, si després de l'amonestació no hi ha esmena, deurán esser posats en entredit per l'autoritat eclesiástica.

Així com de res serveixen les paraules més vigoroses de l'acció, si no van precedides, acompanyades y seguides constantement del exemple; la necessària característica que deu brillar en tots els membres de tota Obra catòlica es la de manifestar obertament la fé amb la santedat de la vida, amb la moderació de les costums y amb l'exacta observancia de les lleys de Deu y de l'Esglesia. Això deu esser així; perqu'es el dever de tot cristià, y ademés perque nostres contraris s'empaguenhesquen y no pugan trobar res censurable en nosaltres. (Tit. II. 8.)

D'aquets Nostres cuydados p'el bé comú de l'acció catòlica, especialment a Italia, esperam amb la benedició divina fruïts abundants y ditxosos.

Dit en Sant Pere de Roma, a 18 de Desembre de 1903, any primer de Nostre Pontificat.

PIO PAPA X.

La flor del ametller

*Ab un mantell de neu ben abrigada
anorava en el cor de l'hivernada
la terra, l'hermosura de les flors,
Deu del cel escoltà la terra en plors,
y un borrelló de blanca neu prenent
y un llambreig vermellench de sol ixent,
formà una flor petita y etcisera
qu'en temps d'hivern parlàs de primavera.
Aixís creà del cel lo Jardiner
la primerenca flor del ametller.*

Joseph M.ª TOUS MAROTO

TRADICIONS Y COSTUMS INQUERES

III

Les Matanses

(ACABAMENT)

Devers les set del vespre, a Son Trobat no hi ha qu'hi pari. Figura'vos una taulada llarga qu' abriga dos aigo-vessos preparada per sopar; roladés d' atlots que jugan a sabateta pas-pas y a n' el sereno; atlots que li peguen a n' el joch de les set fruites; estols de joveña que riven y folgatgen. A la xemenea antiga y fumada s'escaufen, a la gran calivera y sota la campana de pinta rostit p'el foch d' una centuria, una vintena d' hompos amb algunes dones y tenen poch més o manco aquestes converses:

—Que tal, sen Bernadí, el cavallet roig que l' amo va baratar amb so mul vey?

—Ahi, homo de Deu, el varem provar, y no ment un pèl.

—Ha fet be l' amo, desfersen d' aquella encruya que no devia servir per res.

—A poch poch Gabriel, en tumat, a n' el seu temps, es estat el mul mes profitós de Mallorca. M' es seguit, devegades, lleurá tot el día y el vespre partir cap a ciutat amb quinze corteres de faves, y tornar girar en redó cap a la vila, sens per això raterse gens.

—Vos, onclo 'n Maciá haurieu d'armar un cavallet per venir a la vila de sa possessió.

—Ell jo 'n pens qu'hauré de vendre ses mules que teng; sabs devers Son Trò que hi ha de poch que fer, les males anyades tiran en terra un homo.

—Mirau, y En Toni des molí s' hi va torrar fort.

—No jemegneu, l' Amo 'n Maciá, qu'enguany se presenta una bona anyada.

—A tú, Pere Juseph, com te va sa botigueta, hi ha molta feyna?

—Ni gras ni magre: menjam...

—Demá vendrás a prenda mida per fer unes persianes.

—Que diu en Pere, que no ié feyna? Fosca d' auba! els parents s' han d'ajudar, ja passarás per ca-nostra que tench feyna per un mes.

—Madona: y na Francina Rosé, quin senyal que no es per aquí?

—Fosca; en so dol tant fresch...

—;Pobreta! qu'es estada de desgraciada!

—Jo dilluns vaig esser a Mendràva y vaig veure qu' encara no tenia sembrat es Recó.

—Me pareix que no haurá tengut llevar ni possibles per ferho sembrar.

—Que vol dir? y aquesta es vera?

—Si onclo; els tors sabeu que van de baxos a n' aquèlla casa.

—Idò noltres no ho havem de comportar: es sang nostra y no devem abandonar-la.

—;Qu'e-hi anam tots un dia, cadescú amb so parey, y l' e-hi sembram?

—Molt ben dit,

—Ja 'stá fet,

—Y sa llevar?

—Sa llevar... sa llevar l' e-hi posarem noltres; y per no perdre tant, jo aniré a demanar orde a n' el Sr. Rector per sembrar-le-hi en diumenge, baix el concepte de fer una obra de misericordia.

—El dimoni sou vos per silar prim.

—Y noltres—digueren el porcaret y el pastor—e-hi vendrem amb les xeramiés y tamborino per fervos estar alegres y la hi sembrarem amb música. Una salve de mambelletes ressoná devall la campana de la xemenea, aplaudint aquelles franques y espontanyes ocurrencies de bona voluntat. La barganellia y atlolea corregué dins sa cuyna a veure qu'e-hi havia de nou. La madona los digué qu'es sopá estava llest y que prenguessen lloch a sa taula.

Després dels pare-nostros... Se madona pegá usada a la taulada y amb tò jovial digué: Ala blonco Antoni serviu la tia María, qu'un día en l' anyses dones han d' esser respectades, y... ga n' el costat de na Catalina Cirer qui s'hi posa? vaja, Miquel Fullet vina aquí, y servila bé, y no fassis quedar malament lacasa. Quin compromís per dos cosins disgustats! no hi havia altre remey més que fersé bona cara, y la se feren, y en Miquel fé s'homo fent plat a na Catalina.

Duránt s'arròs ningú badava barres, es dir, per conversar; que lo qu'es diu per reyá tothom feya bona feyna. No sentien

més renou qu'el que feyen les cuyeretes quan pegaven a n'els plats, seguint aquell adagi que diu: *auveya que bèla pert es bossí*, per paga aquell arròs era un vertader arròs de matanses, perque fins-y-tot els *aguiats* y els *gusts* estan en caracte, tenen un sabor especial, per la festa del porch, que no tornen tenir durant tot l'any. Y bones pletades y tornen refegí, y ja hu veurem; be 'n debanaren de veta; però allò era la mayna, com més recacté s'empessolaven més en treyen ses cuyneres, quedant comestibles per afertar un batalló d'artillers. Qui n'estaren bé foren els pobres y Na Francina Rosé que no hi havia assistit a causa del dol.

A n' el brindis foren les bones: fj' han ploven de molts d' anys y felicitacions demunt l' Amo y sa Madona, si fossen dobles de vint los arrovinarien; però com son benehuranses los dexten tranquils y satisfets.

Y tú, Miquel Fullet, que no has de fer una glosa?—diven alguns—escoltau, escoltau qu' are brinda en Fullet:

D' arròs, bollit y escalduns

ja comens está radó:

benhaja a la gran boldró

de les pageses costums!

La fruita y el ví deurat

han confitat la sopada:

així sia reforsada

de tota la nostra amistat.

Que molts d' anys tots plaga dets

vegem aquesta diada,

amb la padrineta honrada

de fills, nets y bisnetets:

—Amen, amen—respongueren tots—

Llevor sa padrina, amb veu tramolosa, s'esclamá: Fills meus: qu'estich de contenta quan vos veig entorn de mi tot reunít amb pau y unió. No perque vos hagen multiplicat tant dex d'estimarvos. Tots encare sou fills meus, y els nets dues vegades...

A l'entretant que la velleta parlara dues llagrimetes regalaven per les seves galtes ruades: pensava amb los difunts qu'alires anys havien gaudit plegats; y par que los volgues fer part d' aquell sopá y d' aquelles alegries resant un pare-nostro p' els antepassats de sa familia, que tots contestaren concirosos.

En Ramell de son Fuster.

DESFRASSATS

(DIÀLECH)

Als meus amichs J. J. y R. Pous.

Personatjes: D. Pascual, persona ilustrada, afable, sincera.—(Els bons directors.) Mestre Arnau, flossut e ignorant.—(Els mals dirigitables.)

—Som jo, don Pascual... dia tenga... me diga, que pueh entrar?...

—(Quant es dedins ho demana)

Ola!, ¿sou vos, mestre Arnau?

¿que hi ha de nou per la Vila?

¿vos per aquí?... ¿quin senyal?

—Ja ho pot veure... com es festa,

l' he vengut a visitar,

ja que vostè, may s' acosta

a veurermos allá dalt...

—El temps es molt fret

—Re-llissat

ija ho son vostès delicats!

Puis, per molt de fret que fassa

per aquí, per dins Ciutat,

més grosses son ses gelades

que per la Vila aguantam.

Més, si no esplich ma vesita,

segurament no sabrá

quins son avuy mos desisjos...

—Teniu rahó. Veem, digau.

—Dochs, avuy tenia ganes

d'anà a veure 'ls desfrassats; però com sa gran gentada que per dins el Born hi ha casi res m'ha deixat veurer, quant he estat aquí, he pensat que vostés tenen sa casa d'hont tot ho veuen, guaytant, y he pujat per si m' volia....

—Re-que-vera!... Bé heu topar, per que avuy tench poques feynes y tots dos podem guaytar. Però heu de tenir, en conte que no ho fas p' els desfrassats que hi solen havé aquests dies: avuy vos tench d' ensenyar molts de desfrassats que corren d' un cap a l' altre cap d' any, els quals son funestes *plagues* dins la present societat.

—Vosté sempre está de broma

—No; no 's broma, Mestre Arnau. Trèguem es cap a defora just una estona, y guaytant en veureu una estolada com no n'heu vista cap may. Posau-ement, tant com passin, jo 'ls aniré senyalant. Ja n' veig un. Veis aquell qu' ara a l' altre dona sa ma y 's fan tan bona escomesa, Mestre Arnau, son desfrassats.

—Vet la-llissa! ¡Aquesta es veral!...

Vosté me fa está estorat

—¿Veis de quin modo 's saluden?, heu vist vos quin cas se fan?, demà per una fotesa que no pujará un gra d' ay, per molts de pichs que se topin ja no 's tornen saludar, si no 's declaren la guerra pitjó que sa d' es *Sultán*.

—Però, no arrib a comprendre com es que van desfrassats.

—Donchs, lievaulós sa careta y tots aquests romandrán... ¡suma soberbial!...

—Re-llissa!, ¡quin un qu' ara n' ha passat! Aquests son els que m' agraden... ¡Jas! vet quin altre, su-allá!...

Re-foyl ¡quin nàs, aquell altre!

—D' aquets no n' han de fer cas per que a n' aquests los veis corre sols en temps de Carnaval.

¿Veis aquells, per allá enfora, qu' estan just baix del fanal, y a-ne qui un guardia saluda amb sa gorra fins abaix?..

Aquests també son uns altres dels mes grossos desfrassats.

—Si aquests a mi no m' agraden; puis, si a-n' aquest pas anam, aviat m' hauria fet veurer que tothom va desfrassat.

Jas!, vet quin un qu' ara passa vestit d' endiots... ¡ja!, ¡ja!, ¡ja!...

—Per desgracia, molts ne corren que, qui los coneix, be está, puis, així tal volta puga guanyar no quedá enbromat. Aquells que vos deya tenen amb noltros grans amistats, es á dir, les mos demostren; y venen de tant en tant per donarnos ordes noves, per compartí el capital, per fermos regá a vegades ben superflui, nostra sanch, y aquests son els que critiquen les bones costums d' antany, y fins y tot effs decjecten les nostres belleses d' Art... ¡sens que cap d' ells mos conega ni 'ns entenga quant parlam!...

¿Veis ara les conseqüencies que duen tals desfrassats? ..

—No sé que 'm diu... ¡Re-que-vera!...

¡aquest si que m' ha agradat!... Jas!, vet quin altre!

—Escoltau.

—Aquesta d' u ser la reyna de tots aquests desfrassats.

—¡Re-camisa, que m' agraden! ¡que m' agraden, don Pascual!

—No m' estranya que us encantín avuy tots els desfrassats, per que això es fruita del dia dins el temps de Carnaval; però, vos convé coneixer tots aquells que hi van tot l' any; aquests d' avuy sols espenyen la sana moralitat, mentres qu' aquí, dins ca nostra, els altres, ¡que n' fan de maig!...

¿Veis aquell que dú levita, amb un coll tant ben planxat, com si tot lo que'l rodeja fos poch y no li bastás? digame, ¿a vos que vos sembla?...

—Tot un senyó, don Pascual.

—Donchs, estauli ben alerta si l' arribau a escoltar, no fos cosa romanguésseu amb el cor escarrinxat. Parla molt bé. El creuen sabi. Es d' aquells més... *avansats*...

Però, de tot quant predica si no li convé, res fa.

—Oh!... ¡Quin un tan gran que passa!.. ¡ja!, are ha tornat un nan.

¡Re-cent mil trons... ¡vet quin altre, el gep li pesa un quintá!

—Més gros es el que vos pesa sens temervos, Mestre Arnau.

¿Veis aquelles tres senyores que tan enllestides van? donchs, també son *desfrassades*, si no voleu *desfrassats*.

Per elles no hi ha altra vida que la d' anà a passetjar, anar sempre endiumentjades y... *destroná es casteliá*...

¡com elles n' hi ha moltes altres, mártirs de sa vanitat!..

¿Veis aquell qu' ara se posa es bombet, que 'l s' ha llevat, fent una gran reverencia, per saluda?..

—¿Aquell tan gras?

—Que du corbata vermeya y 'ls guardapitets ratxats... A n' aquest vos molts de dies li regalau es dinar...

—¡Re-cent llamps!... ¿Aquesta es vera? No ho crech jo així, don Pascual... Jas!, ara s' en vé el rey moro.

¡Misclal!... ¡que hi va de pintal!

¿Y ara qu' es allò?... ¡Un gran onso!.. ¡quines riayes que 'm fa... ¡Ara l' han tirat en terral!.. ¡li tiran ous... ¡ja!, ¡ja!, ¡ja! y aquell altre amb un paraigo; ¡ara l' hey han esfondrat!... això, si que 'm fa riayes... jo no puch més... ¡ja, ja!, ¡ja!...

—Vaja, 'm pareix impossible que sigueu tant ignorant. Mirau aquest qu' ara passa, ¡l' heu vist?... es un desfrassat.

—¿Aquest?... ¡com es-vela-llisa!... vosté que 'm ferá volal... si aquest es el que comanda per la Vila.

—Y ¿que trobau?

—Que tot quant diu es mentida.

—¿Que 's mentida... Mestre Arnau? Donchs, guarda vos, ara y sempre de tots aquests *comandants*... Veis, per allá en veig un altre; que dich, que dich, un aixam... y tots aquests impedeixen que noltros mos fassem grans, per que son els que en la vida mos xupen sa poca sanch,

fentmos veurer que s' arregla tot per son volé y afany.

—Jas!, vet quin un!... oh!, ¡quin altre! ¡Mare de Deu, que n' hi ha!...

—¿Es que no voleu coneixer tots els que vaig senyalant?..

—¿Si no vol que 'l deixi en *planto*... fassa el fevó don Pascual!...

Jas!, a-n' aquell li rossega un tros de coua... ¡ja!, ¡ja!...

—No hi ha dupte, l' ignorancia no pot dar més qu' ignorants; veig qu' es predicá de bades per no enfadarme me 'n vaig...)

—¿Verge Santa!... aquell ¡que guapo!... ¡Un ase blanch!... ja, ja, ja, Are tots dos s' emboliquen... ¡en terra!... ¡Ja!, ¡ja!, ¡ja!, ¡ja!

Aquí, lector, tens un quadro de realismes ben amarchs; y bones lliçons, malmeses, y la necedat... triomfant...

A. GARCÍA ROVER.

10 Jané de 1904

Ses mules no donen fruit

(DUPLICA... Y NO MÉS)

Sr Dr. d' Es CA D' INCA.

Molt Sr. meu: Altra volta y sa darrera, agaf sa ploma no tant per; defensá s' infecunditat de ses mules, com per dir a n' el Sr. Vidal els quatre mots de la veritat.

Mos diu el Sr. Vidal, en el darrer, nombre d' Es CA D' INCA, que sobre els mulats está en tot a lo mateix, això es qu' el doná per suposat que les mules no donen fruit es una equivocació molt grossa. Si está, Sr. Vidal, en tot a lo mateix, per que no mos demostra amb rahons que veraderament fou grossa la equivocació que patirem? puis les seues afirmacions, per autorisades que sían, no mos convensen, cuant tenim a nostre costat; y en favor nostro l' esperiencia y l' autoritat indiscutible, y gens sospitosa de tots els naturalistes. Si está en tot a lo mateix, per que no defensa a la seua ben volguda *mula de València* y a n' els seus fills, *els tres cavalls y les dues egos*, aixís com fuig por la *tangente*, o com deim en mallorquí de ses astes.

En cuant a lo que diu mes avall que no val la pena de parlar mes d' aquest asunto que s' inclou en lo siguent: Un va dir... Això que diu, Sr. Vidal, es ben fals: V. no contestá qu' en podian donar y n' han donat (que per això canten papés y menten barbes) sino qu' era una equivocació molt grossa sols el suposarho. Encara que jo no negás sa possibilitat de qualque cas ho posava en dupta ferm, tant es aixís que vaig treure com exzemple a lo darrer, sa *mula de Valencia* qu' antes havia inpugnat.

En cuant a n' el *parentesis* no ni poria haver, per que la contarella tenia com a fonament un fet general y ordinari, cual es infecunditat de ses mules y encara que no hagués estat tan general aquest fet, no era temerari ni aventurat el suposarho, y mes en traballs d' aquesta naturalesa. Lo ridicol hauria estat posarni de *parentesis*. Segurament no degué lletgir sa contarella d' el *Sen Miquelet*, en que dona per suposat que *tots els sabaters son tarats*, puis si l' hagués lletgida, tot d' una li hauria dit: a poch, a poch, *Sen Miquelet*; jo en conech mes de dos qui no ho son; posau un *parentesis*. Tampoch no deu haver lletgit allò de S. Pau: *tots els homos (y dones) pecaren en nostre pare Adam*, puis hauria pensat que *María Santíssima no pecá* puis la seua Concepcio fou Inmaculada, y hauria dit: un *parentesis* S. Apostol, un *parentesis* es lo que falta. Veu com era V.

Diu també qu' ha tractat s' asunto dues vegades en *pro*. Jo no he vist mes qu' afirmacions seques y ben sònegues, sense cap argument: pot ésser que jo sia curt de vista. També s' ha equivocat quant diu que jo l' he tractat dues en contra, puis no mes una vegada he escrit al menos que jo me n' hage temut. Lo que diu a devant de tot es un exordi ben llargarut, y que no ve a n' es cas. Encara que suposa que la contarella era creació de la meua fantasia sommiadora e il·lusionada li puch dir, Sr. Mestre, que no parlaven d' aix

Vaja no hi ha res que dir: V. volgué fer sa punta y no está lleig que hage volgut fer sa cabota.

He fet lo possible per no allargá.

En cualsevol cosa, Sr. Director, y V. també D. Juan que per aix no altre tant hem de quedar baravats, los poguem servir, dispongan de sa tia y d'

Es seu NEBOT.

4 Febrer 1904.

Lladrades y moxonies

Els vehins del carrer Major, qu' están cempresos desde can Xigarro fins a la plasa Major, han dirigida una sollicitut a l' Ajuntament demanant permís per fer una carena, devant lurs cases, de la mateixa forma y amplaria que té la de sa banda de l' Esglesia.

Además li supliquen que fassi enfondí el pis y e-hi posi els seus corresponents canalons, a fi que tot el carrer, quedi amb les mateixes condicions.

Oferiments com aquests son dignes d'esser atesos; y no creim qu' el nostre Ajuntament dex passar tan bona ocasió, per fer una millora tan necessari y de temps enrera sentida.

Els cultos que les religiozes Gerònies dedicaren a Santa Paula, el dia de la Candelaria, foren digna corona de les santuoses festes del centenari de que ja donaren conte.

La Comunitat cantá unes Matines y Laudes molt solemnes y y solfatjades; al M. I. D. Pere Juseph Lladrés, feu un sermó d'aquells qu'ell sol sap fer; acabant fents vóts de que, sinó porrem tornar veure un altre centenari de la Santa, Deu mos concedesca la ditxa, per gloria de l' Esglesia y de Mallorca, de veure pronte les solemnidats de la beatificació de la Venerable.

Consemblants pregaries ja havien fetes els oradors qu'el precediren.

Després se cantá un Te-deum amb acció de gracies y se doná la bendició amb el Santíssim; y fi-

nalment: mentres el devots curiosos, recorrién per veure, per derrer pich, el paisatge de Santa Paula y les dedicatories y poesies inluminades per les alimares; les satisfetes religiozes cantaven, s' himne compost a n'el XV centenari de la Santa festetjada..

Per ecsés d'original, mos hem vists precisats retirar nostra informació setmanal *Cronicó*.

Lilluns passat, foren tancats a n'es deposit municipal d'aquesta ciutat, una comparsa de desfressats per anar ab sa cara tapada, contravenint amb axò ses ordes municipals. Molt ben fet.

Els derrers dies a Inca enguany no son molt truyosos, contrabuinthi, sens dupte, la bona disposició del Sr. Batle, de qu'els frassés dugan sa cara tapada. Aiximateix se senten músiques de ximbombes, ossos, panderos y ferregins que tornen retreura la regional y popular tonada de la ximbomba; cantant sempiternament.

Sa ximbomba ja's passada, jo que volia ballá:
mu Mare me fa filá
cada vespre una fuada,
no m' en puch aná a colgá
que no l'hage espiada.
Meam qu' en de fer; cada cosa a son temps y d'estiu sigales.

(Dins un carrer desa Pobra)
—Tófol d'hont surts?
—Veng d'assentarme republicá.

—Tanmeteix?...
—Sabs que som de molts; jo ja fas 400 y pico. Des qu'En Pou mos ha fet veure qu'es *conversadors* mos arribarán a robar l'ossa y tot, no vaig, y Deu me perdó si fas mala comparansa, d'engrexar porchs.

—Y tú, qu'estimes més, engrexar una guarda de porchs mitj grassos, ó una de magres?

—Sa de grassos, beneit.

—Sols que vengues a la meva rahó. Els qui mos comanden are, ja están de mitja pell; pero si entren els republicans, Deu no ho vulga, si que hu será ferest, sabs que hi van de magrets y en duen de fam enrera, ell no tenen empena; y no sies tant bábmbol,

en creure que quan puguen pegar a n'es torrons des *posupuesto* consentin a viure en tanta pell y ossos.

—Essent aixi encare convé més aguantá es que tenim.

—Ja's segú que si. Y parlem de tot: es teu germá com se troba de ses garrotades que li envergarren a n'es mitin republicá.

—Dins sa gravetat, está millió.

—Mira quin perboch se'n ha duit, el pobre, per aficarse en política. Se quexava de pagá molt de consum y are, per retorn, heurá de pagar sa cura y sufrir el mal de ses garrotades y tan meiteix no li farà gens de llum la, que diven, que falta a n'es fanals. Llevor se quexen s' hi ha una classe neutra que no se vol posar en res!

—Idò, jo vuy esser des partit neutro.

—Jo ja fa estona que ho som, ni vuy mudar fins que a sa Pobra s'alsi un partit d'homos honrats y de bé a carta cabal.

Bolletí comercial

Mercat d'Inca.

Preus que retgiren a n'aquesta ciutat dijous passat:

	Pessetes
Bassó (es quintá)	a 8'00
Xaxa (sa cortera)	a 17'00
Blat id.	a 17'00
Ordi id.	a 11'00
Sivada id.	a 9'00
Id. forastera id.	a 8'00
Faves cuitores id.	a 18'00
Id. ordinariés veyes id.	a 17'00
Blat de les Indies. id.	a 16'00
Mongetes (confit) id.	a 45'00
Id blanques id.	a 33'00
Fasols id.	a 30'00
Ciurong id.	a 23'00
Gallines (sa tersa)	a 0'90
Callis id.	a 0'70
Conis id.	a 0'30
Ous (sa dotzena)	a 1'20
Patates (es quintá)	a 4'00
Safra (s' unza)	a 3'50
Figues seques (es quintá)	a 9'00
Olivos (sa barsella) de 1'25 a 2'50	

OSSOS Y LLEPADURES

—Creume allot, caset.
—No pare, no estich per qüentos.
—No sé perque ets de tenir tanta de por.

Jo, també me vaig casá y tot m' anat bé.

—Oh, bona diferenciá hi va. Vos, vos casareu ab me mare y jo m'he de casar ab una desconeguda.

PORTES ja usades pero que están en bon estats ni ha un joch per vendre.

Per informes a s'imprenta d'aquest setmanari.